

сьмь първый и азъ. Като рѣклъ това, той легналъ и тоя часъ предалъ душѣ-тъ си Богу. Павелъ не могълъ да ся държи отъ сълзы, и често говорилъ, че това е было единъ отъ най докачителны-ты примѣры колкото му ся случи да види въ животъ-тъ си.

Тая проста, обаче докачителна повѣсть (приказаніе) води ны къмъ слѣдующе-то заключение.

1. Всичко-то събраніе отъ богаты-ты и отъ бѣдны-ты, които слушали поученіе-то съ Іосифа, были грѣшны предъ Божіи-тъ очи, и равно имали нуждѣ за спасеніе-то, за което благовѣствува Евангеліе-то, обаче мнозина отъ тѣхъ слушали проповѣдь-тъ безъ вниманіе. Въ Іосифово-то сърдце тя явила своя-тъ духъ и силѣ-тъ си (1. Кор. 3; 4.) и обърнала вниманіе-то му въ важность-тъ на слово-то. Богъ желае да ся спасѣтъ всички-ти, и всички-ти да придобѣятъ познаніе-то на истинѣ-тъ, защото врата-та на милосердіе-то е отворена за всички-ты безъ исключеніе, бѣдность-та, неученіе-то и просто-то происхождение (роденъ отъ простъ родъ) не ны лишаватъ да участвуваме отъ Евангелскѣ-тъ благодать; всякой може да испыта колко е тя потрѣбна за спасеніе-то; като ѣж турналъ въ сърдце-то си бѣдный Іосифъ, твърдѣ ся раскаялъ отъ думы-ты, които чулъ отъ проповѣдникъ-тъ, и отишелъ въ одаѣ-тъ си утѣшенъ и доволенъ. Той усѣщаль въ себе си промѣненіе и былъ честитъ. Това утѣше-